

A gazdaságosabb szállítáért

Elkészítették az önürítő kavicsszállító vasúti kocsi mintapéldányát

Naponta több tízezer tonna zúzott követ szállít a MÁV: a kőbányáknál a rakodást már gépesítették, az ország különböző részén azonban a követ még mindig nehéz fizikai munkával, kézi erővel rakják ki a vagonokból. Ez nemcsak költséges, fáradságos, hanem — például ha nyílt pálya építésére használják a zúzott követ — a vagon óráig vesztegel és a vonalon akadályozza a közlekedést. A MÁV székesfehérvári járműjavító vállalata most négy önürítő,

zúzottkő-szállító kocsi mintapéldányát készítette el, amelyek a két sínközé, vagy a vágány mellé helyezik a követ. A kocsik kára mindössze 3—6. perccel és egyetlen dolgozó irányítását igényli.

A mintapéldányok kipróbálása után előbb további tízet, később újabb hatvan önürítő kocsit gyártanak a MÁV részére, amelyekben egyébként homokot, kavicsot és szénét is igen gazdaságosan lehet szállítani.

Megalakult a továbbképző iskola KISZ-alapszervezete

JELENTŐS ESEMÉNY történt a továbbképző iskola életében: február 5-én megalakult az iskola KISZ-alapszervezete.

A továbbképző iskola oktatásügyünk új intézménye, a 14—16 éves, szervezett formában tovább nem tanuló fiatalok számára szerveződött. Tanulói hetenként két délután járnak iskolába. Szegeden az iskola vezetésének és a városi tanács munkáügyi osztályának hathatós segítségével a tanulók 94 százaléka, mint félműszakos, 4—6 óráig dolgozó helyezkedett el üzemekben. A szakmai előkészítés gyakorlati része tehát megoldódott. A szakmára való előkészítést pedig nagyban elősegíti az iskolában hetenként 4 órában tanult, a félműszakban végzett üzemi munkával kapcsolatos anyag- és gyártásismeret.

KISZ ISKOLAI ALAPSZERVEZET megalakulása azonban ez ideig nem voltak meg a feltételei. Az 1961—62. tanéven problémaként vetődött fel az ált. iskola VIII. osztályát végzett, KISZ-tagnak felvett, de szervezett formában tovább nem tanuló KISZ-tagnak nyilvántartása. Egy részük nem került sem üzemi, sem iskolai KISZ-szervezetbe, így fennállt az elkallódás veszélye. Ezeknek a fiataloknak KISZ-szervezetben belüli számbavevése, szocialista fejlődése, válik most lehetővé a továbbképző iskolában megalakult KISZ-alapszervezetben.

SOKAT TEHET az új iskolai alapszervezet a KISZ-taglétszám egészséges fejlődése érdekében, hiszen a jelenlegi 240-es tanulólétszám alig 15—20 százaléka KISZ-tag! Az üzemekben végzett szorgalmas munkájuk, eredményes tanulásuk és példamutató magatartásuk alapján pedig ennél ma már sokkal többen kiérdemelték a megtisztelő KISZ-tagságot. Az iskola tanulói szervezetten részt vesznek a József Attila olvasómozgalomban, kollektívan neveztek be az Ifjúság a szocializmusért mozgalomba stb.

A VÁROSI KISZ-BIZOTTSÁG — felismerve közoktatásügyünk új intézményében, a továbbképző iskolában létrehozott KISZ-alapszervezet jelentőségét — minden segítséget megadott a szervezés, a kialakulás sikeres végrehajtásához. A sikeres alakulógyűlés megtárgyalta a további teendőket. Munkájukat továbbra is segíti a városi KISZ-bizottság, az iskola nevelőtestülete, annál is inkább, mert gyakorlati eredményeikkel je-

Kubai professzorok Szegeden

A Művelődésügyi Minisztérium vendégeiként tegnap Szegedre érkezett Luis Estevez Mackenn professzor, a santiago egyetem matematikai karának dékánja és Justo Nicola Romera matematikus professzor. A kubai vendégek délután városnéző sétán ismerkedtek Szegeddel, majd este hivatalosan fogadást adott tiszteletükre dr. Antalffy György professzor, a Szegedi Tudományegyetem rektora.

Ma egyetemi intézeteket keresnek fel a kubai vendégek. Többek között látogatást tesznek dr. Kalmár László és dr. Székelyfalvy-Nagy Béla Kossuth-díjas professzorok intézeteiben is.

Jól dolgoznak a bemutató gazdaságok

Kedden a Földművelésügyi Minisztériumban országos tanácskozást tartottak a megyei mezőgazdasági propagandisták és a tájgazdálkodási szaktanácsadói a bemutató és szaktanácsadó gazdaságok elmúlt évi munkájáról. A tanácskozáson megállapították, hogy az országban működő 380 bemutató és szaktanácsadó gazdaság nagy többségében jól oldotta meg feladatát.

Rekordforgalom a szezonvégi cikkekből

Két nap alatt több mint egymillió forint értékű árut vásároltak a szegedi üzletekben

Idén február 5-től 17-ig tart a szezonvégi kiállítás az állami és szövetkezeti boltokban, valamint az áruházakban. A hétfőn kezdődött kiállításra a közönség két héten át 20—40 százalékos árengedménnyel vásárolhat téli gyapjú méterárakat, selymeket, férfi- és női konfekció ruhákat, harisnyákat, pulóvereket, kötöttárukat és női fehérneműt, valamint férfingeket.

Szegeden csaknem valamennyi üzletben megkezdtek hétfőn a kiállítását. Általában külön pultnál, egy helyen lehetett kapni minden leértékelt árufeleséget. A szezonvégi kiállításnak nagy sikere van, mert mint a számok is bizonyítják, két nap alatt több mint egymillió forint forgalmat bonyolítottak le a cikkekből a szegedi boltokban. A legnagyobb ke-

reslet a női fehérneműk, férfingek, a gyermek műbőrka-bátok, a különböző cipők, táskák iránt volt. E nagy forgalom különösen azért érdekes, mert sok kisebb tétről van szó, s azt jelenti, hogy nagyon sokan vásároltak a kiállításokon ezekből a cikkekből.

A nagy érdeklődésre jellemző az is, hogy bár az üzleteket zsúfolásig megtöltötték áruval, mégis már második nap nem minden üzletben lehetett kapni megfelelő számú női fehérneműt, különösen a 30 százalékos árengedménnyel árusított női kombinék fogytak el igen gyorsan. Pongyolából, ágykabátból szintén igen nagy mennyiséget vásároltak, de ezekből a nagykereskedelem raktáraiból lesz még utánpótlás.

AKIKNEK NINCS IGAZUK

Egy orvos kereste fel szerkesztőségünket a minap. Nagyon nehéz körülmények között él — mondotta el — nincs lakása, vidékről került ide és mivel nincs összeköttetése, sajnos, reménytelennek látszik, hogy lakáshoz jusson. Arra kérte a szerkesztőséget, hogy nézzük meg, milyen nyomorúságos körülmények között él, két családjával és cukorbeteg feleségével. Maga a te-repszemle eldönti a kérdést. »Önök méltányolják ösztön-ségemet és munkámat, s bízza igazságérzetükben, segítségemre lesznek, hogy megfelelő lakáshoz jussak.«

Nem ígértünk semmit. Az orvos elment és a következő napon megnéztük a »lakást«. Egy külvárosi ház melléképületének betonos helyiségében lakik az orvos. Ez a mellékhelyiség szartókamra, vagy valamilyen terményraktár lehetett, a valamikor jó menetelő nagygazda háztartásában. Az orvosnak kétségtelenül igaza van. Jobb lakáskörülmények közé kell jutnia. Megnéztük az igény-lését, és valóban szerepel illetékes szervek nyilvántartásában, de arra nincs remény, hogy egyelőre lakáshoz jusson, mert még rosszabb körülmények között levő családok is laknak a városban. Először azokat juttatják lakáshoz.

Tudjuk, hogy nehéz és kényelmetlen, sőt egészségtelen is ilyen körülmények között lakni, de mi a sorrendiségen változtatni egyrészt nem tudunk, másrészt nem is akarunk. Tartjuk annyira egyenes jellemű és tisztességes embereknek a lakásgazdálkodással foglalkozó tisztviselőket, funkcionáriusokat, hogy nem tesszük kivételt; valóban a legrászorultabbak sorrendisége alapján döntenek meg-üresedett, vagy épülő lakások odaítélésében.

Más is jött szerkesztőségünkbe lakástügyben. Egy vasutas. Húsz éve dolgozik a vasútnál. Az utóbbi tizenkét évben sok szaktanfolyamot végzett, elvégezte a fel-szabadulást követő években a négy polgárit is. Azelőtt üzemi munkás volt és abban a hiszemben került a vasúthoz, hogy »állami állás, biztos állás«. Ez az ember nem

kért voltaképpen semmit. Csak elmondotta, hogy most lehetőség nyílik az ő munkájában egy lépéssel előrébb haladnia. Szakmai tudásánál, becsületességénél fogva talán számít is erre.

S itt jön az orvos megjegyzésénél súlyosabb szemlélet megnyilatkozása: »De tudják kérem, ez nem olyan egyszerű. Ha valakinek nincs protektora, az bármennyire iparkodik is, mindig marad. Mert sokféle összeköttetés érvényesül, és sajnos, nem mindig szerencsésen.«

Amikor ezt kimondta, szinte megijedt a mondat súlyosságától. Azonnal me-tégetőzve kért bocsánatot, hogy ő voltaképpen nem is egészen így gondolja, csak valahogyan kiszaladt a száján. Nagyon kérte a szerkesztőséget, hogy ne vegyék elkeseredett panasznak ezt a megjegyzést, s főként a ne-vét ne mondják meg, mert nem párttag — és úgy gondolja, esetleg baja is lehet belőle.

Aznap még sokan jöttek a szerkesztőségbe, hiszen ez így megy nap nap után. De ez a két ember egybehangzó véleményével járkal közöttünk, és sajnos, az az érzésünk, nemcsak ket-ten vannak, hanem sokkal többen, akik úgy fogják fel életünket, hogy itt protekció nélkül nem lehet boldogulni.

Ha csak egy ember vélekedne így, az is nagy baj lenne, de ha többen így gondolkodnak, az még nagyobb baj. Távol áll tőlünk, hogy ennek a nosztalgikus és egy kicsit bizalmatlan szemlélet-nek az okát valamiféle társadalmi vonatkozásban keressük. Először is azért, mert hazánkban a közélet nap mint nap tisztultabbá és egészségesebbé válik. Nincs olyan nap, hogy vezető párt és állami fórumok ne hang-súlyozzák társadalmi életünk alapkérdéseiként a tisztességes, becsületes munkát. Vagyis átvitt értelemben azt, hogy nálunk mindenki megkaphatja, ami őt megilleti, az emberek többsége azt a munkát végezheti, amihez kedve van. Természetesen egyben hangsúlyozzák azt is, hogy nálunk is még sokat kell dolgozni az emberek növekvő egészségének igényének minden vonatkozású kielégítéséért. De azt sehol senki nem mondotta, hogy csak úgy lehet valamit elintézni, ha megfelelő összeköttetések állnak rendelkezésre.

Ez így nem is igaz, mert ha elfogadnánk ezt az állítást, akkor körülbelül annyit fogadtunk el, hogy nálunk más jelzőkkel, más fogalmakkal, de ugyanolyan »nexus-rendszer« dívik, mint a bur-zsoáz társadalomban. Ezt az állítást kereken és határozot-tan elutasítjuk, mert nem felel meg vallott elveinknek és ellentétben áll közéletünk mindennapi gyakorlatával. Tisztességes, becsületes ember — bármilyen munkakör-ben dolgozik — a reá bízott ügyek objektív elintézéséért kapja az államtól a fizetését. S nem azért, hogy sanda úton-módon, különböző sze-mélyekre és rangokra tekintettel, igazságérzetével szem-ben, meggyőződése ellenére döntsön emberi sorsokról, emberek igényeinek kielégítéséről.

A mi közfunkcionáriusainkat nem lehet ilyesmivel vádolni. Mégis felvetődik, hogy akkor, milyen úton-módon jutott ez a két ember erre a következtetésre.

Sajnos, ennek is megvan a tárgyi alapja. Nem szükséges, csak egy-két olyan személy »ügyködés«, hogy ilyen vélemény alakuljon ki emberekben. Egy-két olyan köztisztviselő, vagy funkcionárius, aki meg-

győződése ellenére hajlandó igazságtalanul dönteni. Egy-két szélhámos, gyenge jelle-mű ember egész környezetéről kialakíthat rossz, ferde véleményt, s az sem vitatható, hogy ilyen emberek itt-ott akadhatnak közéletünk apparátusában, fórumán.

A baj inkább az, hogy sem az újságok, sem az erre illetékesek nem mindig figyelnek fel időben a bántó visszaágásokra, amelyek ellen-tében állnak az egyszerű emberek igazságérzetével. Nem figyelnek fel, nem in-tézkednek, nem pellengérez-nek, vagy kényelemből, vagy abból a lakászméletből ki-indulva: »Nem tudni, kinek ki a barátja«. Ezért azután néha egy-egy szélhámos mi-re észreveszik, annyi kárt csi-nál, amit utána alig lehet helyre hozni. Alig lehet meg-magyarázni a közvélemény előtt, hogy a protekciót, a hamis intézkedést X. Y. tet-te és nem a Magyar Népköz-társaság államapparátusa, közéleti munkásai stb. S te-kintettel arra, hogy a rossz gyorsabban terjed, mint a jó, a rossznak hamarabb híre terjed.

Nem hagyható sohasem figyelmen kívül a protekció, a »kijárási« vagy bármely olyan tevékenység, amely sérti a dolgozó emberek igazságér-zetét. Az ilyesmivel szemben mindig fel kell lépünk. Különösen fontos ez a fellépés napjainkban, amikor a párt és a kormány rendkívül nagy erőfeszítéseket tesz köz-életünk további demokratizá-lása érdekében, az elavult, megcsontosodott felfogások és gyakorlat megszüntetésére, ugyanakkor a dolgozó töme-geknek lényegesen nagyobb arányú bevonására a közéleti ügyek intézésére.

Hivatalban, üzemben, a közélet bármely fórumán azonnal helyre kell hozni a rossz döntéseket, igazságtalan intézkedéseket. S ne-künk újságíróknak is, el kell jutnunk addig, hogy személyre való tekintet nél-kül, a nyilvánosság előtt hozzunk helyre olyan igaz-ságtalanságot, amelyet vala-ki elkövetett és amely ellen-tében áll a párt által hirde-tett politikával, az igazságra nagyon érzékeny közvéle-ménnyel.

Valaki most azt mond-hatná, hogy jó, jó, de ha ez így van, akkor most miért nem írták meg a két személy nevét. Az egyiket azért nem, mert közismert ember és nem akarjuk esetleg kellemetlen helyzetbe hozni. A vasutas pedig voltaképpen nem kért semmit, csak véleményét mondta el a dolgokról.

Ezzel a kis napi króniká-val mindössze csak az kí-vántuk érzékeltetni, hogy pártunk tisztességes szándé-kú, jó politikájáról hogyan alkothatnak torz véleményt dolgozó emberek, akik hiszik is; meg nem is, amit mon-danak... Sajnos, a végrehaj-tásban — itt-ott — dolgoz-nak olyanok is, akik tápot adnak ahhoz, hogy jó szán-dékú, tisztességes emberek ilyen nyilatkozatra fakadjanak: protekció nélkül semmi sem megy.

Rendkívül eligondolkozta-tó e két embernek a megjeg-yzése. Különösen vezető em-berek gondolkodjanak el és ne tőrjenek meg igazságtalan döntést, kijárást, protek-ciót a rájuk bízott appará-tusokban, intézményekben, szervezetekben, üzemekben, hivatalokban.

Ennek a beszélgetésnek mély tanulságait érde-mes hasznosítani valamennyiünknek: akik érezzük saját felelősségün-ket a tömegek ösztönességé-nek és bizalmának gyarapí-tásában. Mert az jó, nélkü-lözhetetlenül jó, hogy őszin-tén véleményt nyilvánítsa-nak emberek. Még akkor is jó, ha véleményük rossz, ha-mis, de azért vagyunk, hogy vitatkozzunk velük, mert ez az alapja a közös gondolat-nak s a bizalomnak.

Szász Józsefné baromfigondozó nagy szeretettel és hozzáértéssel foglalkozik »neveltjeivel«. Képünk a csirkék etetése közben örökölte meg a csirkefarm egyik legjobb munkását